

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7Csp/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200219
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2019:8219200219.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Romanom Lajošom v spore žalobcov: 1. X. X., H. I., A.. XX.XX.XXXX, O. H. XXX/XX, XXX XX W., 2. L. X., A.. XX.XX.XXXX, O.S. H. XXX/XX, XXX XX W., obaja zastúpení JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, Partizánska 45, 085 01 Bardejov, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeným spoločnosťou Tomáš Kušnír s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského splátkového úveru takto

rozhodol:

Súd u r č u j e , že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom v 1. a 2. rade na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s., Suché Mýto 4, 816 07 Bratislava, IČO: 00 151 653 je bezúročný a bez poplatkov.

Žalobcom v 1. a 2. rade p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 4.2.2019 domáhal určenia, že úver poskytnutý žalobcom na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 28.6.2006 je bezúročný a bez poplatkov.

2. Podanú žalobu žalobcovia odôvodnili tým, že dňa 28.6.2006 uzatvorili so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytla banka žalobcom úver vo výške 200.000,- Sk pri ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len ako „RPMN“) vo výške 5,38 % a s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 10,70 %. Uvádzali, že predmetný úver čerpali dňa 30.8.2008 vo výške 5.000,- Sk, dňa 28.8.2006 vo výške 147.000,- Sk a dňa 23.2.2007 vo výške 45.500,-Sk. Spolu teda žalobcovia od banky z titulu Zmluvy čerpali sumu vo výške 197.500,-Sk, t. j. 6.555,80 Eur, ďalej že úver splácali vždy riadne a včas a ak sa aj dostali do omeškania s úhradami splátok, uvedené bolo spôsobené z objektívnych dôvodov, t. j. z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie. Ďalej tvrdili, že zo strany banky došlo 19.7.2013 k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, a následne prostredníctvom Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 27.6.2013 banka postúpila svoju pohľadávku voči žalobcom na žalovaného. V období rokov 2006 - 2018 došlo z ich strany k úhrade peňažnej sumy v celkovej výške 7.384,97 Eur. Mali za to, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcami ako dlžníkmi je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a je na neho potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinného v čase vzniku právneho vzťahu t.j. 28.6.2006 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a zároveň ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 150/2004 Z. z., ako i

Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pretože pri jej uzatváraní konali žalobcovia ako fyzické osoby - nepodnikatelia a banka v pozícií dodávateľa. Poukázali na to, že jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN). Ide o porovnateľné číslo, ktoré slúži spotrebiteľovi na orientáciu v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery. Absenciu alebo jeho nesprávne uvedenie v zmluve nespája zákon s právnym následkom neplatnosti zmluvy o úvere, ale poskytuje ochranu spotrebiteľovi spočívajúcu v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej tvrdili, že RPMN predstavuje celkové náklady úveru pre klienta, ktoré obsahujú prvok úrokovej sadzby ako aj prvok ostatných súvisiacich nákladov, a preto výška RPMN nikdy nemôže byť nižšia ako výška úrokovej sadzby. V ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mala rovnať hodnote úrokovej miery. Podľa ich názoru nie je naplnený zmysel zákona o spotrebiteľských úveroch, ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške a v neprospech spotrebiteľa. Keďže žalovaný ako veriteľ neposkytol žalobcovi objektívny údaj o výške RPMN, postupoval tým voči nemu neodborne. Na preukázanie naliehavého právneho záujmu pri danej určovacej žalobe poukázali žalobcovia na Uznesenie NS SR zo dňa 31.7.2009, sp. zn. 1MCdo 7/2009 a tiež na to. Poukázali tiež na to, že žalovaný sa voči žalobcom domáha úhrady zostávajúcej časti úveru prostredníctvom súdneho exekútora, pretože Okresný súd Bardejov voči nim vydal platobný rozkaz z 21.5.2015, sp. zn.: 3C/180/2015, ktorým ich súd zaviazal, aby veriteľovi uhradili peňažnú sumu 5.821,83 Eur s príslušenstvom ako pohľadávku z úveru a napokon tvrdili, že žalobcovia vedomosť o skutočnostiach týkajúcich sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru nadobudli až v decembri 2018 prostredníctvom príslušného centra právnej pomoci.

3. V podaní zo 16.4.2019 žalobcovia v podstatnom uvádzali, že RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie iné poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru, ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku a iné, prepočítané na jeden kalendárny rok, pričom platí pravidlo, že čím je RPMN nižšie, tým je úver pre spotrebiteľa výhodnejší. Ak RPMN nie je uvedená v zmluve alebo je v zmluve uvedená nižšia hodnota RPMN než v skutočnosti, považuje sa takto poskytnutá pôžička alebo úver za bezúročný a bezodplatný. Podľa názoru žalobcov, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bezodplatný aj v prípade, ak hodnota RPMN prevyšuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty. Poukazovali ďalej na publikovaný odborný názor autora JUDr. Martina Maliara zverejneného v Justičnej revue č. 4/2007 dňa 2.4.2019 o nesprávnom transponovaní vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) pri spotrebiteľských úveroch ako aj na súdnu prax - rozsudok Krajského súdu Prešov z 13.11.2014, sp. zn.: 19Co/68/2014; rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 29.5.2015, sp. zn.: 2C/122/2014 potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 23.6.2016, sp. zn.: 3Co/352/2015-97, rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 2.12.2015, sp. zn.: 6C/195/2014-54 potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 30.6.2016, sp. zn.: 19Co/146/2016-94 a dovoľávali sa ďalej aplikácie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovanému bola žaloba doručená dňa 23.2.2019 a podanie žalobcov zo 16.4.2019 dňa 25.4.2019. Žalovaný k veci doručil vyjadrenie zo 16.5.2019. V ňom namietal, že o nárokoch vyplývajúcich zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.6.2006 (ďalej aj „zmluva“) bolo už súdom právoplatne a vykonateľne rozhodnuté platobným rozkazom Okresného súdu Bardejov, č. k. 3C/180/2015-44, ktorým boli žalobcovia právoplatne a vykonateľne zaviazaní na zaplatenie sumy 5.821,83 Eur s prísl. Vo veci konajúci súd posúdil zmluvu a nároky z nej plynúce, preto sa podľa neho žalobcovia podanou žalobou domáhajú vydania rozhodnutia vo veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo a preto sa nemôže prejednávať znova. Navrhol konanie zastaviť z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci. Rovnako namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo 91/2006 z 18.6.2007 ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 31/2011 zo 6.12.2012. Podľa žalovaného, žalobcovia nemajú na požadovanom určení naliehavý právny záujem, nakoľko ani prípadné určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru by nijakým spôsobom neovplyvňovalo skutočnosť, že žalobcovia sú na základe vydaného platobného rozkazu právoplatne a vykonateľne zaviazaní na zaplatenie sumy 5.821,83 Eur s prísl. Otázka výšky skutočného dlhu žalobcov je bez akýchkoľvek pochybností vyriešená a v súdnej veci tak chýba jedna z podstatných črt naliehavého právneho záujmu - ohrozenie práva, alebo právneho vzťahu medzi žalobcami a žalovaným, ktorý nemožno odstrániť inak, než určovacím výrokom. Citujúc znenie § 4 ods. 1, 2 a 4 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006 napokon tvrdil, že vo veci nie sú dané zákonné dôvody pre

určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého úveru, pretože predmetná zmluva spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Žalobcovia boli v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaní o tom kedy, v akej výške a ako dlho sú povinní plniť si povinnosti, ktoré im vyplývajú zo zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy sankcionoval bezúročnosťou a bez poplatkovosťou iba taký spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý na základe zmluvy, ktorá neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov, keďže však ročná percentuálna miera nákladov je v zmluve uvedená v čl. I, bode 1, predmetný spotrebiteľský úver nie je možné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. K argumentácii žalobcov, že výška RPMN nikdy nemôže byť nižšia ako výška úrokovej sadzby citoval § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj obsah prílohy k zákonu o spotrebiteľských úveroch označenej ako „VÝPOČET ROČNEJ PERCENTUÁLNEJ MIERY NÁKLADOV PRI SPOTREBITEĽSKÝCH ÚVEROCH“. Tvrdil, že žalobcom poskytnutý úver vo výške 200.000,-Sk predstavuje nominálnu hodnotu poskytnutého úveru /P/, časové obdobie poskytnutého úveru /T/ hodnota 10 (úver mal byť splatený v 120 splátkach), budúcu hodnotu úveru /F/ predstavuje suma 338.080,- Sk , ktorá je súčtom 120-tich splátok á 2.784,00 Sk a poplatku za poskytnutie úveru v sume 4.000,- Sk, pričom po prepočítaní uvedených veličín vzorcem uvedeným v označenej prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch na percentá a po zaokrúhlení na dve desatinné miesta hodnota RPMN 5,38 % zodpovedá údaju v zmluve o úvere. Preto podľa žalovaného nemožno spochybníť, že výška RPMN bola Slovenskou sporiteľňou, a.s. vypočítaná v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch platnom v čase uzavretia zmluvy. Slovenská sporiteľňa a.s. bola povinná pri uzatváraní zmluvy rešpektovať platný a účinný zákon a daný vzorec v praxi aplikovať bez ohľadu na jeho subjektívny názor o tom, či je daný výpočet „správny“ alebo nie. Na podporu svojho názoru poukázal aj na rozsudok Krajského súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/250/2014 z 13.10.2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/464/2015 zo dňa 13.01.2016. Na základe uvedeného žalovaný navrhoval žalobu zamietnuť a žalovanému priznať voči žalobcom nárok na náhradu trov konania.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 29.5.2019, na ktoré sa dostavila substitučne splnomocnená právna zástupkyňa žalobcov (doručenie predvolania právneho zástupcovi žalobcov vykázané dňa 25.4.2019) ako aj substitučne splnomocnená právna zástupkyňa žalovaného (doručenie predvolania žalovanému vykázané 25.4.2019). Súd v zmysle § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) rozhodol, že sa bude pojednávať v neprítomnosti žalobcov a žalovaného, pojednávanie otvoril a vykonal dokazovanie oboznámením spisu a listinných dôkazov do neho predložených: exekučný príkaz súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z 11.7.2017 na čl. 10, oznámenie o postúpení pohľadávky z 9.7.2013 na čl. 11, príloha k zmluve o postúpení pohľadávok č. XXXXXXXXXCE na čl. 12, zmluva o splátkovom úvere z 28.6.2006 na čl. 14, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 20.5.2013 na čl. 15, kópie dôkazov o splácaní poskytnutého úveru na čl. 16-29, všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. na čl. 97-103, 108-123, pričom zistil tento skutkový stav.

6. Žalobcovia v 1. a 2. rade a Slovenská sporiteľňa a.s. dňa 28.6.2006 uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý úver vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 Eura), ktorý mali splatiť v 120-tich mesačných splátkach po 2.784,- Sk (92,41 Eur) splatných mesačne vždy k 20-temu dňu v mesiaci. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 20.6.2016, za poskytnutie úveru patrila Slovenskej sporiteľni a.s. suma 4.000,- Sk (132,78 Eur) z prostriedkov z úveru, úroková sadzba bola dohodnutá ako premenlivá, v deň uzatvorenia Úverovej zmluvy vo výške 10,70 % p.a. a ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) bola uvedená vo výške 5,38 %. V zmysle čl. II bodu 3 zmluvy všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa majú riadiť aj príslušnými ustanoveniami Všeobecných obchodných podmienok. Podľa čl. II bodu 5 zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpísania obidvoma zmluvnými stranami.

7. Z oznámenia o postúpení pohľadávky vystaveného Slovenskou sporiteľňou, a.s., Suché Mýto 4, 816 07 Bratislava, IČO: 00 151 653 z 9.7.2013 vyplýva, že označená banka postúpila žalovanému na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzatvorenej 27.6.2013 pohľadávku zo spotrebného úveru č. XXXXXXXXXX z 28.6.2006 vo výške 8.864,44 Eur s príslušenstvom. Postúpenie uvedenej pohľadávky na žalovaného má potvrdzovať aj príloha č. 1 zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE na čl. 12 spisu.

8. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 20.5.2013 na čl. 15 spisu súd zistil, že z dôvodu porušenia podmienok poskytnutia úveru uvedených v bode 7.6.1 písm. a) Všeobecných

obchodných podmienok Slovenská sporiteľňa a.s. vyhlásila 17.5.2013 mimoriadnu splatnosť úveru poskytnutého žalobcom na základe zmluvy z 28.6.2006 č. XXXXXXXXXX.

9. Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

10. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, nikto nesmie klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné, dvojzmyselné alebo prehnané údaje alebo zamlčať údaje o skutočných vlastnostiach výrobkov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok.

11. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1986/71/>> o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

12. Podľa § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií uplatnených veriteľom voči spotrebiteľovi za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,

2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,

3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprimerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,

4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,

5. poplatkov za poistenie alebo záruky okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi pri poskytnutí úveru, okrem úrokov.

13. Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

14. Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

15. Podľa § 4 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

16. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20100101?ucinност=3.11.2008>> obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

17. Podľa § 4 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

18. Podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

19. Podľa prílohy zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľských úveroch bol ustanovený ako T-tá odmocnina podielu budúcej hodnoty podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch (F) a nominálnej hodnoty poskytnutého úveru, to celé mínus jeden, za predpokladu, že hodnota veličiny T predstavuje časové obdobie splácania spotrebiteľského úveru. V zmysle poznámok k výpočtu podľa prílohy zákona o spotrebiteľských úveroch:

- a) ročná percentuálna miera poplatkov má byť vypočítaná v čase, keď sa uzatvára zmluva. Výpočet sa vykoná za predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bude platná na dohodnuté obdobie a že veriteľ a spotrebiteľ splnia svoje povinnosti podľa podmienok a k dohodnutým termínom.
- b) v prípade úverových zmlúv obsahujúcich klauzuly povoľujúce zmeny úrokovej miery ... ročná percentuálna miera nákladov sa bude počítať na základe predpokladu, že úrok a iné poplatky zostanú stabilné a budú platiť do konca platnosti úverovej zmluvy,
- d) dňom poskytnutia prvého spotrebiteľského úveru je deň, v ktorom sú pre spotrebiteľa disponibilné úverové prostriedky prvého spotrebiteľského úveru,
- e) lehoty, ktoré sa používajú pri výpočte, sa vyjadrujú na päť desatinných miest. Za rok sa považuje 365 dní alebo 365,25 dňa, alebo (pri priestupných rokoch) 366 dní, 52 týždňov alebo 12 rovnakých mesiacov. Za rovnaký mesiac sa považuje 30,41666 dňa, t.j. 365/12.
- f) výsledok výpočtu bude zaokrúhľený s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto. Pri zaokrúhľovaní na konkrétny počet desatinných miest platí toto pravidlo: ak sa hodnota číslice na desatinnom mieste nasledujúcom za desatinným miestom, na ktoré sa zaokrúhľuje, rovná 5 alebo je väčšia, potom sa k číslici na danom desatinnom mieste pripočíta jednotka.

20. Podľa § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech

spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

23. Podľa § 525 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

24. Podľa § 230 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

25. Podľa § 137 písm. c) C.s.p., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

26. Podľa § 137 písm. d) C.s.p., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

27. Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2018 (zákon č. 279/2017 Z. z.) sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

28. Pred meritórnym posúdením uplatneného nároku sa súd najskôr zaoberal otázkami splnenia procesných podmienok konanie, konkrétne žalovaným vznesenou námietkou veci rozhodnutej (res iudicata) ako aj otázku nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

29. K námietke o existencii prekážky res iudicata súd uvádza, že totožnosť sporu je daná dvoma kritériami, ktorými sú totožnosť predmetu sporu a totožnosť strán, pričom totožnosť strany sa neurčuje z hľadiska procesného postavenia. O tých istých účastníkov ide teda aj vtedy, ak v konaní vystupujú nositelia práv rovnakého právneho vzťahu v opačnom procesnom postavení a tiež vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia účastníkov z už skončeného konania (uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo 282/2010). Totožnosť predmetu sporu je daná v prípade, ak predmetom druhého, neskôr začatého sporu je ten istý nárok, ktorý je uplatnený už v spore prvom. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený (uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo 280/2010). Ak nie je splnený čo len jeden znak totožnosti veci (a predmetu konania), nemôže ísť o tú istú vec. V danom prípade zastáva súd názor, že v konaní tunajšieho súdu pod sp. zn. 3C/180/2015 nebol uplatnený totožný právny nárok, ktorý je uplatňovaný žalobcami v tomto súdnom konaní, pretože si v ňom žalobcovia uplatnili určovací nárok a nie nárok na plnenie z totožného právneho dôvodu, o ktorom už bolo rozhodnuté platobným rozkazom č. k. 3C/180/2015-44 z 21.5.2015. V tejto súvislosti súd predovšetkým poukazuje na komentár k § 230 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého výrok o splnení povinnosti je prekážkou rozsúdenej veci len voči iným (ďalším) potenciálnym výrokom o splnení povinnosti vyplývajúcej z totožného skutkového základu medzi tými istými subjektmi, nie však voči neexistujúcemu určení determinujúceho práva (resp. voči určovaciemu nároku o predbežnej otázke). Nie je rozumne mysliteľné a nijako logicky vyvoditeľné z výroku o plnení dospieť k neexistujúcemu výroku o určení, ak právoplatnosť môže nadobudnúť iba výrok rozhodnutia, teda nemožno hovoriť o existencii prekážky veci rozsúdenej vo vzťahu k neexistujúcemu výroku (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, s., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 838 s.). Podľa názoru súdu preto skutočnosť, že obidva samostatne prerokúvané nároky súvisia so zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 28.6.2006 ešte neznamená, že v oboch konaniach je uplatňovaný jeden totožný právny nárok a tak, že by v danom prípade, pokiaľ ide o určovací nárok, ktorý je vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 3C/180/2015 konaním o determinujúcej (predbežnej) otázke existovala prekážka veci rozhodnutej, pre ktorú by bolo potrebné v danom prípade konanie zastaviť.

30. Z hľadiska obsahu žaloby súd žalobcami uplatnený nárok na určenie, že úver poskytnutý žalobcom na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 28.6.2006 je bezúročný a bez poplatkov kvalifikuje ako nárok na určenie právnej skutočnosti, v zmysle § 137 písm. d) C.s.p. Takéto žaloby sú však s účinnosťou od 1.7.2016 prípustné len v prípade, ak takáto možnosť vyplýva z osobitného právneho predpisu. To znamená, že konkrétny právny predpis musí určiť, že sa určenia určitej právnej skutočnosti možno domáhať a rovnako tak môže upravovať prípadné ďalšie podmienky uplatnenia tohto práva, napríklad osobu oprávnenú k podaniu žaloby. Právne predpisy výslovne umožňujú domáhať sa napríklad určenia neplatnosti právneho úkonu o skončení pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka, určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným podľa § 131 Obchodného zákonníka, určenia neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, určenia neúčinnosti právnych úkonov podľa § 42a Občianskeho zákonníka. Pri uvádzaných žalobách z konkrétneho hmotnoprávneho predpisu teda vyplýva logický dôvod, prečo je potrebné, aby súd tú ktorú právnu skutočnosť určil, pričom dôvodom je spravidla to, že rozhodnutie súdu je osobitnou podmienkou, aby sa na právny úkon mohlo hľadieť ako na neplatný. V danom prípade možnosť sa domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru samostatnou žalobou predpokladá § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2018, ktorý nahradil na prípad inak aplikovaný zákon o spotrebiteľských úveroch. Preto súd konštatuje, že pri žalobami uplatnenom nároku je potrebné uvedenie procesnú podmienku existencie právnej normy v osobitnom predpise pripúšťajúcej takýto žalobný nárok považovať za splnenú. Zároveň súd uvádza, že označená procesná norma vo vzťahu k požadovanému určenie nevyžaduje súčasne aj preukázanie naliehavého právneho záujmu; ten je potrebné preukazovať len v prípade uplatnenia nároku na určenie existencie alebo neexistencie práva v zmysle § 137 písm. c) C.s.p., však nebol daný prípad.

31. Po vyriešení vyššie uvedených procesných otázok súd následne pristúpil k meritórnemu posúdeniu uplatneného nároku podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení predovšetkým zákona o spotrebiteľských úveroch. Vecnú pasívnu legitimitáciu žalovaného ako právneho nástupcu Slovenskej sporiteľne a.s. súd považoval v konaní za medzi stranami nespornú, pričom sa žiada poznamenať, že tomu tak bolo vo vzťahu k úveru č. XXXXXXXXXXXX aj v konaní sp. zn. 3C/180/2015. Z predložených listín súd ďalej považoval za preukázané, že Slovenská sporiteľňa a.s. oznámením z 20.5.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru č. XXXXXXXXXXXX z 28.6.2006, žalobcovia bezprostredné doručenie tohto oznámenia bankou potvrdili predložením uvedenej listiny v prílohách žaloby, pričom súčasne sami uvádzali, že splácanie poskytnutého úveru z ich strany nebolo po celú dobu priebežné a bez omeškania. V konaní bolo ďalej preukázané, že následne po zosplatnení úveru došlo zmluvou z 27.6.2013 k postúpeniu pohľadávky z predmetného úveru zo Slovenskej sporiteľne a.s. na žalovaného, a že v konaní medzi stranami nevznikli pochybnosti o platnosti tohto postúpenia v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V danom prípade ďalej súd dospel k záveru, že právny vzťah založený zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 28.6.2006 je vzťahom spotrebiteľským, v ktorom právny predchodca žalovaného - Slovenská sporiteľňa a.s. pri jej uzatváraní vystupoval v postavení dodávateľa konajúc v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobcovia ako spotrebiteľia, keďže nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Obsah predloženej zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 28.6.2006 svedčí o tom, že zmluvy obdobného znenia boli uzavierané vo viacerých prípadoch, a obsah zmluvy spotrebiteľia podstatným spôsobom neovplyvňovali. Je teda nesporné, že na uvedený spotrebiteľský úver sa vzťahujú v čase uzavretia zmluvy platné a účinné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch.

32. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o splátkovom úvere je v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), absencia ktorej má za následok to, že sa tento úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. To, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber úveru, pre toho konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. V tomto kontexte sa súd stotožňuje s argumentáciou žalobcov v podaní zo 16.4.2019 o dôvodnosti použitia teleologického výkladu § 4 ods. 2 písm. g)

zákona o spotrebiteľských úveroch vedúceho k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru v prípade, ak je v zmluve uvedená ročná percentuálne miera nákladov nesprávna, konkrétne nižšia a preto aj uvedená v neprospech spotrebiteľa. Klamlivé alebo nesprávne uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, nemôže mať za následok splnenie si zákonnej povinnosti uvedenia tohto údaju v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom takýto postup možno hodnotiť aj ako klamanie spotrebiteľa, ktoré bolo výslovne § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zakázané. Preto takejto praktike nie je možné priznať miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch.

33. V zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumie sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru, to znamená že ročná percentuálna miera nákladov uvedená v zmluve v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť uvedená ako výsledok výpočtu zisteného podľa prílohy tohto zákona, a to v správnej výške. V danom prípade súd zistil, že správne výpočtu Ročnej percentuálnej miery nákladov úveru poskytnutého žalobcom zodpovedá hodnota 5,68 % a nie v zmluve uvedený údaj 5,38 %. RPMN bola teda v zmluve uvedená v nižšej ako skutočnej výške. Pri kontrole výpočtu RPMN, ktorý podrobne opísal žalovaný vo svojom podaní zo 16.5.2019 bolo súdom zistené, že do vzorca dosadená veličina o budúcej hodnote úveru (F) podľa § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch nemala predstavovať sumu 338.080,- Sk ale sumu 340.080,- Sk, ako súčet 120-tich splátok úveru po 2.784,- Sk a 120-tich mesačných poplatkov za správu úveru po 50,- Sk. Podľa § 2 písm. c) bodu 3. zákona o spotrebiteľských úveroch síce do celkových nákladov úveru nepatria poplatky za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, avšak v danom prípade boli medzi žalobcami ako spotrebiteľmi a právnym predchodcom žalovaného ako dodávateľom dohodnuté poplatky za správu úveru a nie za udržiavanie účtu, čo obsahovo nemožno stotožňovať, keďže správa úveru nepochybne okrem udržiavanie účtu zahŕňa aj kontrolu splácania úveru, priebežnú aktualizáciu jeho výšky, overovanie plnenia podmienok zmluvy a prípadne aj iné úkony veriteľa. Podobne aj za veličinu predstavujúca súčasnú hodnotu úveru (P) mala byť namiesto žalovaným uvádzanej sumy 200.000,- Sk dosadená suma 196.000,- Sk, ako rozdiel poskytnutého úveru vo výške 200.000,- Sk a poplatku za jeho poskytnutie v sume 4.000,- Sk, ktorý bol v skutočnosti v zmysle obsahu čl. I bodu 1. zmluvy uhradený (zrazený) priamo z prostriedkov poskytnutého úveru. K týmto záverom súd poukazuje na obsah dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch a v nej uvedené príklady výpočtov pod písm. A., z ktorých vyplýva, že pokiaľ si veriteľ ponechá časť poskytnutého úveru (napr. na administratívne výdaje) a spotrebiteľovi reálne poskytne len časť podľa zmluvy poskytnutých prostriedkov, za súčasnú hodnotu spotrebiteľského úveru je potrebné považovať len reálne vyplatené finančné prostriedky. Vo vzťahu k obdobným otázkam súdy opakovane judikovali, že poskytovanie úveru za stavu, že si z neho ešte pred jeho poskytnutím dodávateľ zinkasuje nejakú jeho časť, je v rozpore s ratio legis právnej úpravy úveru (bližšie napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove 18Co 109/2011 z 21.11.2012, rozsudok Okresného súdu Bardejov sp. zn. 7C/92/2016 zo 14.2.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2C/71/2018 z 26.11.2018 a iné). Na podporu tejto argumentácie súd poukazuje na rozsudok SD EÚ vo veci C - 377/14, podľa ktorého celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom, a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Napokon korigovaný mal byť aj údaj o časovom období splácania úveru (T), keďže úver bol poskytnutý 28.6.2006 (podľa čl. II bodu 5. Úverová zmluva nadobudla platnosť a účinnosť dňom jej podpísania obidvoma zmluvnými stranami) a splatený mal byť do 20.6.2016, teda nie o 10 rokov, ale po uplynutí 3.645 dní (od 28.6.2006 do 20.6.2016). Keďže s prihliadnutím na poznámku písm. e) prílohy zákona o spotrebiteľských úveroch je za rok dôvodné považovať 365,25 dní, správne mala veličina T predstavovať hodnotu 9,98. Na základe uvedeného tak možno konštatovať, že výška RPMN uvedená v zmluve je nesprávna a tento údaj je potrebné hodnotiť ako v neprospech spotrebiteľa, pretože u spotrebiteľa navodzuje záver o výhodnejších podmienkach poskytovaného úveru oproti iným úverom, ktoré mohli byť inými veriteľmi spotrebiteľovi ponúknuté na rovnaké časové obdobie a pri rovnakej výške úveru. Predmetný úver bol spotrebiteľom poskytnutý bankou a spotrebiteľ mohol očakávať riadnu odbornú starostlivosť banky pri postupe súvisiacom s poskytnutím úveru. Uvedenie nesprávneho (nižšieho) údaju o výške RPMN je potrebné hodnotiť tak, ako keby údaj RPMN v zmluve uvedený nebol, pretože správny údaj o RPMN v zmluve v skutočnosti absentuje.

34. K argumentácii žalobcov v 1. a 2. rade, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby však súd považuje za žiaduce poznamenať, že zákon o spotrebiteľských úveroch veriteľovi ukladal povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere údaj o RPMN vypočítaný podľa vzorca stanoveného v prílohe tohto zákona, preto pokiaľ veriteľ pri výpočte RPMN podľa označenej prílohy postupoval a konal v súlade so zákonom a nemožno mu vytknúť nesprávny postup a to aj keby RPMN uvedená v zmluve odporovala logickým požiadavkám na takéto údaje. Ako je známe, vzorec pre výpočet RPMN uvedený v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.6.2006 bol chybný, čo bolo spôsobené nesprávnou transpozíciou smernice Rady č. 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru z 22. decembra 1986 v znení smernice Rady č. 90/88 z 22. februára 1990. Chybná transpozícia smernice však nemôže mať za následok priamy účinok smernice vo vzťahu medzi jednotlivcami (bez ohľadu na to, či ide o fyzické alebo právnické osoby) ale len vo vzťahu medzi jednotlivcom a štátom (vertikálny priamy účinok). V tomto prípade je rovnako vylúčený aj nepriamy účinok smernice, teda výklad a aplikácia vnútroštátnych predpisov spôsobom, aby boli dosiahnuté požiadavky stanovené touto smernicou. Takémuto účinku bráni zásada contra legem, v zmysle ktorej nie je súd povinný použiť taký výklad právnej normy, ktorý by bol v protiklade so znením vykladaného predpisu. Ak teda zákon o spotrebiteľských úveroch stanovil určitý matematický vzorec pre výpočet RPMN, nemožno ani eurokomformným výkladom tohto zákona dospieť k tomu, že výpočet RPMN má byť prevedený inak (v podrobnostiach súd odkazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 27C/198/2013 z 29.5.2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/337/2017 z 10.5.2018, uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/301/2015 z 20.4.2016 či sp. zn. 11Co/112/2016 zo 16.11.2016 a iné).

35. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v akejkoľvek inej výške ako vypočítanej správne podľa vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch, nemôže mať za následok splnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, následkom čoho je potrebné aj v danom prípade vyhodnotiť poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na obsah uplatneného žalobného nároku tak bolo žalobe v plnom rozsahu vyhovievané.

36. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže boli žalobcovia v 1. a 2. rade v konaní plne úspešní, súd im voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

37. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.